Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 30 Červen 2011 23:58

Někdy člověk udělá dobrej skutek, protože to tak cítí, protože ví, že dělá správnou věc. Někdy udělá naopak špatnou věc, protože se mu to zrovna hodí do krámu a je dostatečně hajzl na to, aby mu to svědomí dovolilo. Někdy člověk někomu ublíží a pak ho to moc mrzí, protože nic takovýho rozhodně udělat nechtěl. Ale do určitý doby jsem netušil, že člověk může udělat dobrej skutek, i když měl v úmyslu pravej opak. Tak, jako se to stalo kamarádovi Hejkalovi.
Bylo babí léto, jako když vyšije. V chladným sobotním ránu jsme se prodírali hustým Mimoděkovským lesem směrem k Ďáblovu potoku. Ten les je protkanej sítí úzkejch asfaltek. Nás hodně rychle omrzelo po nich ťapat a proto jsme je opustili a šli lesem. Daní za to byla nutnost překonat nesčetný mlází, křoviska, sem tam i nějakou rokli. Nijak nám to nevadilo, času jsme měli habaděj, do cíle dnešního putováni ve Stříbrným campu nám zbejvalo sotva dvanáct kiláků a to se dá za den ujít i s dřevěnou nohou.

Právě jsme se chystali překřížit jednu ze silniček, když jsme před sebou uviděli podivnou scénu. Předcházel jí táhlej jekot, ozývající se z pravý strany. Po silnici se řítila rodinka houbařů, v čele kyprá maminka, za ní dvě holky pubertálního věku a voj uzavíral otec v gumovkách a rádiovce, ozbrojenej mohutnou sukovicí. Napřed to vypadalo, že příslušnice něžnýho pohlaví pronásleduje, ale pak jsme si všimli, že se co chvíli otáčí a mává klackem někam za sebe. Schovali jsme se do mlází a koukali, co se z toho vyvine. V nezměněným pořadí proběhli po silnici asi tak padesát metrů před náma. Za ozbrojenou hlavou rodiny se řítil obrovskej chlap v maskáčovejch kalhotách a rozepnutý košili, obutej do rozvázanejch kanad, úplně rozcuchaný vlasy mu divoce povlávaly ve větru. Hnal se za nima, hubu otevřenou dokořán, rukama jakoby škrtil sám sebe a vydával nesrozumitelný skřeky.
„Pho – ho – h - the, vhy - ha – hla – hy – hu – ha – h – han – hu," soupeřilo jeho huhlání s jekotem dam. Řev se vzdaloval, až se rozplynul v lesním tichu.
„Co to bylo?" vydechnul kamarád Skinner.
„Psychopat!"
„Šílenec!" řekli jsme takřka současně s Hejkalem.
„Neměli bysme jim jít na pomoc?" napadlo Skinnera.
„Ty už budou dávno za horama, při týhle rychlosti jsou za deset minut dole ve vesnici a tam se ten blázen za nima neodváží," odmítnul jsem možnost projevit statečnost.
Od vesnice se ozval výstřel. Pak další.
Netrvalo ani deset minut a zase jsme to zaslechli.
„Ha - he - ha – hto – huhu – hyhlat," huhlala obluda, když se kolem nás vracela tam, odkud přišla.

Leželi jsme v mlází a ani jeden z nás tří nejevil touhu stát se hrdinou. Odvážili jsme se vylézt až dlouho potom, co v dálce utichnul i ten poslední huhel.
„Nemám z toho dobrej pocit," řekl Skinner.
„Třeba je to jenom neškodnej místní podivín a tý rodince nic nehrozilo. Jenom je vystrašilo to jeho mumlání a to, jak je velikej," servíroval nám těšínský jablíčka Hejkal.
„Z něj by šel strach a hrůza, i kdyby tak nemumlal. Byl fakt obrovskej," řekl jsem.
Přešli jsme cestu a obezřetně se vnořili do lesa za ní.
V poledne už nám plápolal oheň na břehu Ďáblova potoka. Seděli jsme na utěšeným travnatým plácku na břehu dlouhý tůně, která vznikla, když kdosi neznámej postavil v nejužším místě toku kamennou hráz. Na ohni spokojeně bublal kotlík s čajem i ešus s gulášem.
„Ticho, něco slyším," vytrhnul nás z idylky bystrouchej Hejkal. Na povel jsme strnuli a poslouchali. Zdálo se mi, jakoby se k nám po proudu neslo zase to huhlání, smíchaný se zurčením potoka. Pak se ozval ženskej jekot, zakončenej mohutným plácnutím do vody a všechno znova ztichlo. To už jsme zapadli za nejbližší stromy a čekali, co bude.
Za pár minut jsme uslyšeli šplouchání a na hladinu tůně připlavala nejprve nůše s chrastím a za ní i její majitelka, typická venkovská babka v květovaný sukni a se šátkem na hlavě. Jednou rukou se držela nůše a druhou se snažila za stálýho funění a prskání zakormidlovat ke břehu. Široká sukně na hladině vytvořila kolo, takže babka vypadala jako busta usazená na plovoucím listu obřího amazonskýho leknínu Viktorie královské, kterej pomaloval abstraktní malíř. Vyskočili jsme z úkrytu a pomohli babce na souš. Leknín splihnul do podoby urousanýho mokrýho hadru.
„Děkuju, mládenci!" řekla, když popadla dech, „já myslela, že to bude moje smrt."
„Co se vám stalo?"
„Byla jsem na chrastí a najednou vám na mě vyskočil obrovskej chlap s dokořán otevřenou hubou. Držel se za krk a něco mumlal. Chtěla jsem před ním utéct, ale zakopla jsem o nůši a spadla do potoka. Než jsem se mohla chytit, vzal mě proud. Ani nevím, kam se poděl on."
Půjčili jsme jí nějaký věci, co jsme měli navíc, zabalili ji do celt a napojili ji čajem s pořádnou dávkou rumu. Zahřála se a dokonce se přestala klepat. Sotva jí nad ohněm alespoň trochu uschly věci, trvala na tom, že chce okamžitě domů a hlavně pryč z lesa. Pro jistotu jsme ji šli do vesnice doprovodit.
Na půlce cesty se proti nám vyřítilo policejní auto s blikajícíma majákama.
„Co to tady provádíte?" obořil se na nás strážce zákona bez pozdravu.
„My? My tady zachraňujeme paní," ohradil se Hejkal.
„Přišlo nám hlášení, že tady byla jedna rodina přepadena šílencem v zeleným," koukal na nás s neskrývaným podezřením.
„Ten mě taky přepadnul a tady mládenci mi pomohli," zastala se nás babka.
Vzorně jsme policajtovi nadiktovali všechno, co jsme dneska v lese viděli a předali mu babku, aby ji bezpečně dopravil domů.
„Radši byste měli taky z lesa zmizet, než se ho podaří chytit. Může bejt nebezpečnej. Zatím ani nevíme, odkud se tady vzal, žádnej blázinec v okolí ho nepostrádá."
„Nebojte, my máme pro strach uděláno," nafouknul se Hejkal.
„Jenom aby," zapochyboval polda, zabouchnul za sebou dveře auta a nechal nás na lesní cestě samotný.
„Tak snad abysme šli dál," navrhnul jsem, když mi nastalý ticho už kroutilo ušima.
Těsně po setmění jsme bez dalších hrůzostrašnejch zážitků dorazili na Stříbrnej camp, kterej leží v jenom starým lomu. Je to pěkně krytý místo, lemovaný skálama. Camp je za tmy přístupnej po jedný jediný pěšině, tedy pokud si člověk nechce natlouct tlamu. Cítili jsme se

bezpečně. Oheň hořel a my si pomalu chystali spaní.
Stalo se to bez varování. Nad náma zarachotily šutry a mezi nás se s mohutným žuchnutím snesla obrovitá postava. Zblízka ten chlap vypadal daleko hrozivějc, než z dálky. Oči se mu leskly, hubu otevřenou v děsivým šklebu od ucha k uchu, vyceněný zuby se zlověstně leskly v záři plápolajícího ohně a velký uzlovatý pracky křečovitě svíraly jeho vlastní krk někde pod ušima.
„He – hoj – he – he – hme, ha – ham - hic – he – hu - he – ham.“
My dva se Skinnerem jsme se snažili zmizet skokem do tmy, Hejkal, vedenej instinktem bojovníka vypěstovaným dlouholetým tréninkem v oddílu karate, zaujal bojovnej postoj obludě přímo tváří v tvář.
„Já se tě neleknu,“ ledově pronesl k postavě, která ho převyšovala o víc než hlavu. Pak vyskočil a vyťal soupeři tvrdej hák přímo na čelist. Ten pronikavě zařval bolestí, pak svěsil ruce a vrhnul se na čutoru s vodou. Vypil ji na jeden zátah.
„Děkuju!“ řekl chraptivě a posadil se.
Pomalu jsme se se Skinnerem plížili zpět a vůbec nic nechápali.
„Nebojte se mě, já vám nic neudělám,“ pravděpodobně zopakoval to, to se nám snažil říct hned po tom, co mezi nás spadnul.
„Mám blbej den,“ prohlásil, otřel si z očí slzy a bez ptaní si vzal další flašku vody.
To už vypadal úplně mírumilovně, jenom si tak rukou masíroval čelisti.
„A to to začalo tak hezky,“ pokračoval, „včera jsem si pěkně po samotářsku vyrazil na vandr a dneska ráno jsem si pořádně přispal. Do růžova vychrápanej jsem si natáhnul kalhoty, nazul kanady a labužnicky se protáhnul na sluníčku. Pak jsem si na plnou pusu zívnul a vypadla mi čelist z pantů! Huba zůstala dokořán otevřená. Chtěl jsem ji vrátit, ale nešlo to kvůli bolesti. Byla ukrutná. A co horšího, musel jsem si celou tu dobu držet panty rukama, jinak bych se bolestí zbláznil. Začal jsem hledat někoho, kdo mi pomůže, nemohl jsem se oblíct, nemohl jsem si zavázat boty, nemohl jsem se ani napít. Po hodině jsem měl v puse struhadlo, jak mi vyschla od toho průvanu, jazyk dřevěnej. Zkuste si v tomhle stavu někomu něco vysvětlovat! Jedna rodina přede mnou prchla z lesa a jejich fotr se mě pokoušel umlátit klackem, v cestě do vsi mi zabránil nějak pošahanej myslivec, kterej na mě střílel brokama a donutil mě k útěku zpátky do lesa. Bába s roštím přede mnou z nějakýho důvodu unikla plaváním. I policajty na mě někdo poštval. Ještě, že jsem narazil na vás! Ještě jednou děkuju za tu tvoji první pomoc!“
Zhluboka se napil z čutory a obrovskou prackou vděčně Hejkalovi zalomil palec. _____

_____

Jan Frána - Hafran
3. místo v próze
Trapsavec 2011